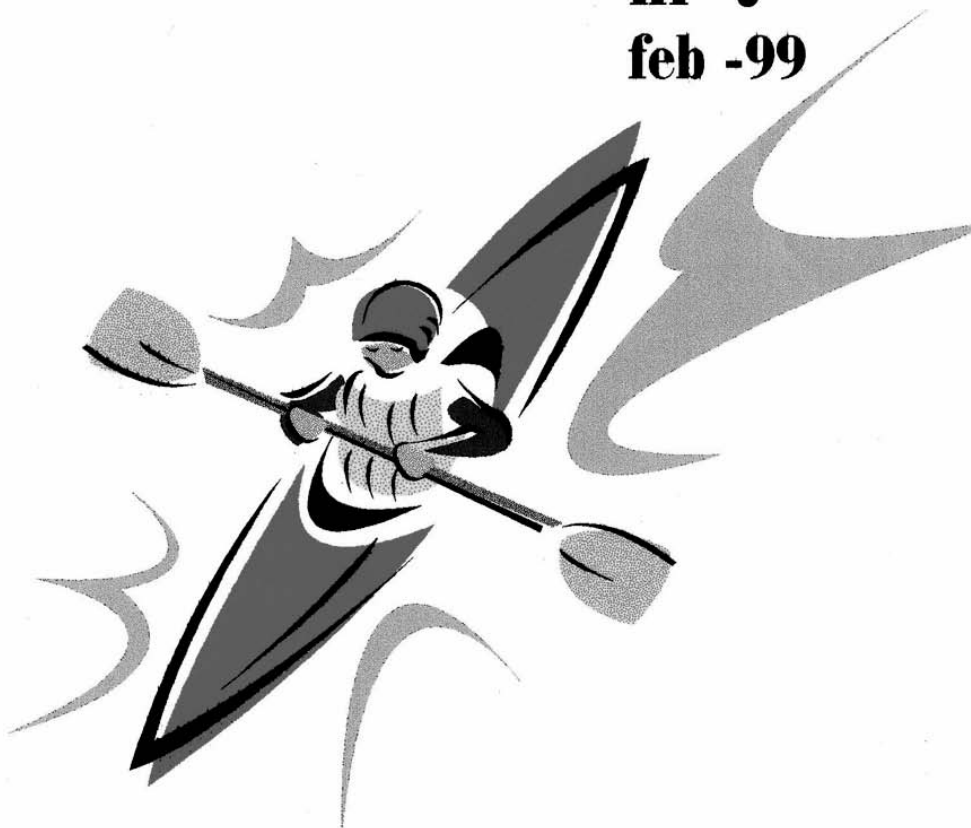

NYHETS BREV

Kontakt nät för kajakfärds
paddlare

nr 7
feb -99

Hejsan alla paddelvänner!

Detta är vikarierande chefredaktör som i skrivande stund är lite orolig för att det blir en mindre fyllig tidning, på grund av att ordinarie chefredaktör är på andra sidan jordklotet och skriver en bok. Det är meningen att det skall bli en kajakfärds handbok. Ganska långt att åka för det tycker jag. Men så är Karin inte så förtjust i kylan här hemma heller. Att paddla sommartid bland delfiner och andra valar, surfa i kraftig dyning och rockhoppa bland främmande skär på Nya Zeeland är nog inte så dumt det heller. För min del tycker jag om den kalla delen av året, med mindre folk i skärgården, mysigare med en eld, månskenspaddling, paddling bland isflak och känslan av att krypa ner i en kall sovsäck som snabbt blir varm. Eller när man vaknar på morgonen och kondensen har frusit på insidan av tältduken så att det ser ut som en kristallgrotta inuti.

Oavsett vad man tycker om det, så är jag övertygad om att det blir ett tjockt nummer av Kontaktnätet när hon kommer hem.

Hösten har varit lång och mild här på västkusten, lågtrycken har avlöst varandra hela tiden. Men det har varit fina paddeldagar, faktum är att höstklädseln åkte på

redan i somras, på så sätt kan man ju säga att det har varit en ovanligt lång och mild höst, eller.....?

Nu när jag och Lena summerar ner årets paddeldagar hamnar vi på 60 dagar. Det är en minskning med 15 dagar jämfört med förra året. 30 dagar jämfört med året dessförinnan. 1993 hade vi drygt 100 paddeldagar.

Minskningen beror på att vi inte har gjort någon långtur längre än två veckor på länge. Det börjar suga lite i långfärdstarmen nu när vintermörkret närmar sig.

Då är det lite småmysigt att plocka fram kartor, passare, penna, papper och miniräknare. Diskutera olika paddelrutter och olika länder. Just nu ligger det Finska Blåvita bandet bra till. Det är drygt hälften så långt som Sveriges Blå Band. Vilket innebär att fem veckors semester skulle räcka för den turen. Mer om det kan ni läsa om lite längre fram i bladet.

Kartor är väldigt spännande tycker jag. Det är nästan halva nöjet av en långtur att få hem kartorna, läsa kusten, planera turen, leta litteratur om området och planera mat och matinköp. Resan till starten och transporten från målet. Prata med olika kompisar som kan vara tänkbara medpaddlare. Ja nu ligger hela vintern framför oss.....

Håkan Jernehov

Incidentrapport från västkusten

Runt jul har det hänt två stycken incidenter som var ganska olika. I det ena fallet var det två stycken vana paddlare som brast i kommunikationen sinsemellan. I det andra fallet var det två stycken tämligen ovana paddlare som hade bra kommunikation sinsemellan.

Fall ett. Strax innan jul Lör kväll kl 1900 Vind ca 3m/sek

Två personer från en klubb i Göteborg bestämmer sig för att mörkerpaddla till Valö en liten bit utanför Hamninloppet. Båda har pannlampa och kompass.

Det är bara paddlare nr 1 som har sjökort med sig. Han har också torrdräkt på sig. P1 har paddlat denna sträcka flera gånger i mörker förut.

Paddlare nr 2 har ingen torr eller våtdräkt, men en bra paddeljacka och flytväst. Efter att dom lämnar Donsö huvud tror p1 att dom är överens om kursen, men p2 väljer en vad han tycker en genare väg mot valö. Efter fem minuter ser dom ej varandra längre. Det tar 45 minuter innan p1 är framme vid Valö. Då finns ej p2 någonstans på ön. Efter 30 minuter larmar p1 Sjöräddningen. Det tar ytterligare 30 minuter innan dom kommer.

Sjöräddningen diskuterar med p1 om färdrutt ock sökvägar i ca 30 min till innan dom beger sig ut och letar bakåt. Precis då landar p2 på västra sidan om valö. Han har missat Valö och varit på väg ut mot Tistlarna. Men han kände att sjöhävningen blev högre än den borde vara på det ställe han skulle befinna sig på. Så han vänder och går norrut tillbaka mot starten och träffar på Valös västra sida. P1 som hade varit väldigt orolig för p2 blir nu lite ångerfull för att han har larmat sjöräddningen i "onödan". Men Sjöräddningen tycker inte alls att det var onödigt utan tvärt om helt korrekt.

Fall två 24/1-99

Två stycken paddlare åker ut till en Kajakuthyrare vid Marstrand för att ev entuellt köpa en kajak.

Paddlare nr 1 Har med sin egen Trapper respons, paddlare nr 2 är intresserad av en Caribou kajak.

Vädret är fint och dom förlänger provturen med att gå motsols runt Koön Halvvägs runt när dom börjar gå väster ut blir sjöhävningen värre och värre.

Dom paddlar in i ett område med flera grynnor och den meterhøga dyningen bryter stundtals runt omkring dom. P2 ropar då till p1 att det är för mycket för mig! Och dom vänder kajerna för att paddla tillbaka. Halvvägs i vändningen får p1 en brytande sjø över sig och slår runt. P2 hör ropet när han slår runt. P2 har "fullt upp" med vågorna och tar ett beslut att paddla och hämta hjälp, för sannolikheten att han skulle misslyckas med att rädda p1 är stor och då skulle båda ligga där i vattnet.

P2 får tag på telefon och larmar Sjøräddningen. Brandbåten på Marstrand hör larmet och är där efter ca 30 min. Alltså före sjøräddningen. P1 har nu drivit bakåt med vinden och har legat i vattnet i en halvtimme innan han driver upp på en liten grynna. Han kastas upp och ner på skäret. Han håller fortfarande i kajaken men har inget minne av vad som händer efter att han hamnar på skäret. Brandbåten som har svårt att komma till gör att han ligger där ytterligare en kvart. När dom får honom ombord är han okontaktbar och har en kroppstemperatur på 30 grader.

Blåslagen flygs han till sjukhus med helikopter där dom konstaterar att njurarna har slutat att fungera. P1 hade bra klädsel (flera lager på både över och underkropp) vilket förmodligen räddade livet på honom. Ett par veckor senare återgick njurfunktionen till normal och han kommer inte att få några fysiska men av detta.

Både p1 och p2 saknade torrt ombyte, flottør, pump och bogserlina. Dom hade ingen kunskap om sjølvräddningstekniker, kamraträddning, høga och låga stød. P1 hade mobiltelefon i sittbrunnen men den försvann. Båda hade flytväst.

Rapport från Stefan Karlsson och Håkan Jernehov

Suomen Retkimelajat r.y. - Finlands Långfärdspaddlare r.f.

Är ett motsvarande organ för kajakfärdspaddlare som det svenska Kontaktnätet, men har organiserat sig som en självständig registrerad personmedlemsförening. Den tillhör ingen centralorganisation. Den grundlades på hösten 1997 som kontaktnät mellan aktiva kajakfärdspaddlare för att sköta de uppgifter som ingen annan gör eller som föreningen kunde tänkas göra bättre. Den konkurrerar inte mot något utan försöker samarbeta med andra i branschen. Den centrala verksamhetsformen i föreningen är informationsverksamhet och kontakter mellan finska och skandinaviska långfärdspaddlare. Föreningen utger ett eget häfte "Horisonten", som utkommer tre gånger om året. Föreningen har inte egen klubblokal eller paddlingsredskap. Det är möjligt att ansöka om medlemskap genom att fylla i en medlemsansökningsblankett och skicka den till adressen:

Finlands Långfärdspaddlare r.f.. PB 36. 00241 HELSINGFORS

Ansökningsblanketter går att beställas från samma adress. Anslutningsavgiften är mk 150,- och medlemsavgiften mk 100,- per år. Om man ansluter sig under årets sista tre månader behöver man inte betala detta årets medlemsavgift. Föreningen är tvåspråkig (finsk-svensk). I oktober fanns det 70 medlemmar i Långfärdspaddlare, m.fl. Hannu Aitalaakso och Jim Danielsson från Sverige. Föreningens förste ordförande är Sverre Slotte och sekreterare Matti Seppänen.

Vinklad or not vinklad that's the question

Lång eller kort paddel, den diskussionen tar nog aldrig slut, men varför pratar man inte lika mycket om ovinklat eller vinklat?

Jag paddlar ovinklat med en Lendal seamaster (pizzaspade) som är 235 cm lång.

Många man träffar undrar HUR kan man paddla ovinklat, jag anser att det är skonsammare mot handlederna och man undviker tennisarmbåge (egen erfarenhet).

När man frågar varför man skall ha vinklad paddel blir ofta svaret att det är så tungt att paddla ovinklat i motvind, men om det stämmer så måste det väl vara bra att ha i medvind.

Finns det någon bland läsarna som vet om det finns någon paddelteknisk förklaring till att en vinklad paddel är bättre än en ovinklad.

Egen reflektion är att seamastern är perfekt att ha ovinklad t.ex. när man stöttar eller rollar då man kan använda vilken sida som helst på paddeln eftersom den är liksidig.

Christer Härdin

Ankaren som sjunker och sådana som flyter

Det är inte lätt, det här med drivankaren. En gång befann jag mig i Svea Hovrätt för att vittna i ett mål, där en vän stod till svars för att ha ankrat på ett olämpligt ställe. Närmare bestämt Kustartilleriets fasta minering vid Mälsten. Åklagaren var inte direkt sjövan, för att uttrycka saken vänligt. Min vän fick bland annat frågan om ankaret

- som han just beskrivit som en 300 kilos gjutjärnskonstruktion - var av den typen som flöt eller den typen som sjönk! Jo, det är sant, åklagaren frågade det!

Min vän svalde tre gånger och svarade, med viss ansträngning, att ankaret var ett högst typiskt sjunkankare. Dess förmåga att sjunka var i själva verket en av dess mest utmärkande egenskaper. Man skulle kanske till och med kunna säga att sjunkförmågan var den egenskap man allra mest eftersträvade... (han lyckades med synbarlig nöd hålla någorlunda neutral min).

Om åklagaren hörde ironin, så låtsades han i alla fall inte om den, utan frågade om det inte ändå finns sådana ankaren som flyter. Jodå, sade min vän, det finns

drivankaren. Ett sådant ingick till och med i det aktuella fartygets utrustning, men drivankaren - och nu fick han svälja igen - har ett något annorlunda användningsområde.

Svea hovrätt fann inte anledning att dyka djupare (hoppсан!) i ämnet drivankare, men det ska vi göra här. För drivankaret är något som man, i likhet med paddlars effektivitet och kajakskrovets lämpligaste utformning, kan gräla om i oändlighet.

Kapten Voss och *Tilikum*

En som definitivt visste en del om saken var den amerikanske sjökaptanen John Claus Voss, som i seklets början seglade jorden runt i en ombyggd indiankanot (det ni!), *Tilikum*. Kapten Voss använde sitt egenhändigt konstruerade drivankare för att rida ut stormar till sjöss, men också för att landa genom surf, ta sig över korallrev osv. Han propagerade ivrigt för drivankaret och företog bl. a. offentliga demonstrationer med australiska livbåtsbesättningar. Han hävdade bestämt, att utan drivankaret hade hans enkla farkost förlit flera gånger om.

Idén är att en farkost, i synnerhet en liten sådan, tar sjön bäst med en av stävarna. Ett drivankare håller stäven (för eller akter om kan ofta kvitta) mot sjön, medan det samtidigt håller nere farten till ett minimum. Att minska farten utan att den helt upphör, är antagligen den viktigaste effekten. Dels för att ta brytande sjö så skonsamt som möjligt, men också för att minska avdriften. Det är kanske framför allt den sistnämnda verkan som gör drivankaret intressant för kajakfolk.

Drivankaren och kajaker

Det är ju så, att utan paddel är kajaken och dess människa bara ännu ett stycke vrakgods, på drift för vind och vågor. En o-paddlad kajak driver förvånansvärt snabbt redan vid måttliga vindar, och detta dessutom tvärs sjön. Jag ser tre situationer, där drivankaret kan vara till hjälp för en kajakpaddlare:

- "Normal" fikapaus eller annan vila under längre överfart. Har använts åtskilliga gånger och fungerar utmärkt.
- Frånlandsvind och oförmåga att paddla, t.ex. tappad paddel eller kroppsskada. Drivankaret reducerar farten rejält, ger vila och rådrum, samt ger eventuella räddare större chans att hitta dig vid liv. Har jag ej behövt

prova, men när den dagen kommer, är jag nog glad om jag har drivankaret med mig.

- Kamraträddning nära elaka klippor i lä. Om räddningsmanövern drar ut på tiden kan man driva långt. Jag har varit med om åtminstone en skarp situation, där det hade varit bra att ha ett drivankare. Det ska erkännas att det är tveksamt, om man ger sig tid att trassla med drivankaren i sådana lägen. Men det är aldrig fel att ha ytterligare en möjlighet.

Ankaren som sjunker och sådana som flyter

Köp ankare eller sy själv

Jag sydde en gång ett drivankare, och har faktiskt en måttskiss, om någon skulle vara intresserad (se bild). Men jag har också upptäckt att man kan köpa billiga, färdiga drivankaren hos dem som servar uppblåsbara räddningsflottar. Svensk Flottservice i Göteborg tog bara en dryg hundring för minsta sortens flotte-ankare, det passar utmärkt till en ordinär havskajak.

Det köpta ankaret bör kompletteras med ett litet flöte, som träs på linan och fixeras någon meter från drivankaret. Dykarbutiker säljer "Buddy line"-flöten, fiskebutiken säljer nätflöten. Flötet ska se till att drivankaret inte sjunker djupt innan linan sträcks, en effekt som annars skulle kunna dra ner kajakens stäv. Flötet gör också drivankaret lätt att bärga, det är bara att paddla upp till det och lyfta det ombord.

Jag förvarar drivankaret och dess lina i en uppskuren plastflaska i sittbrunnen. Det är bara att knopa till kajakens fånglina (du har väl fånglinan fäst så du når den?) och sedan sjösätta. När ankaret börjar ta, hålls kajakens stäv nästan vindrätt.

Ett varningsord vid bärgningen: Fatta drivankaret så att vattnet töms ut direkt. Annars välter du kajaken när du försöker lyfta ankaret, för det innehåller många kilo vatten.

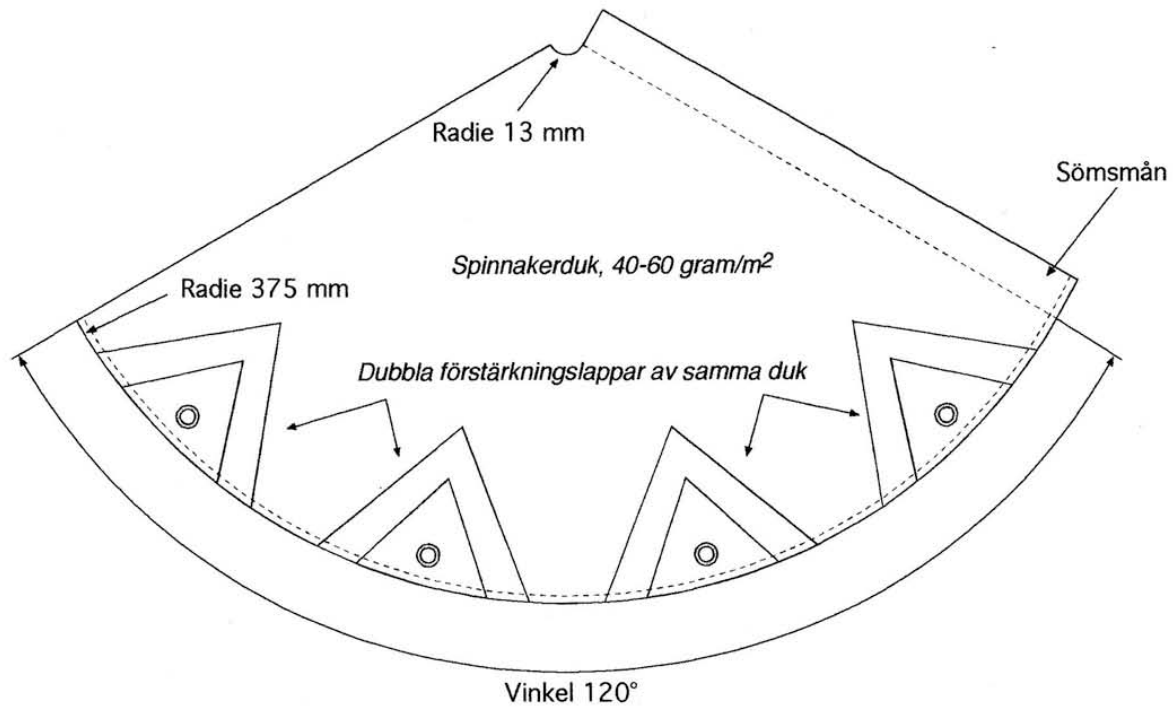
Vill du nu trots allt sy ett ankare själv, hör av dig till mig så kan du få ritningen utskrivnen i skala 1:5 och en ganska detaljerad sömnadsbeskrivning.

Jens Marklund

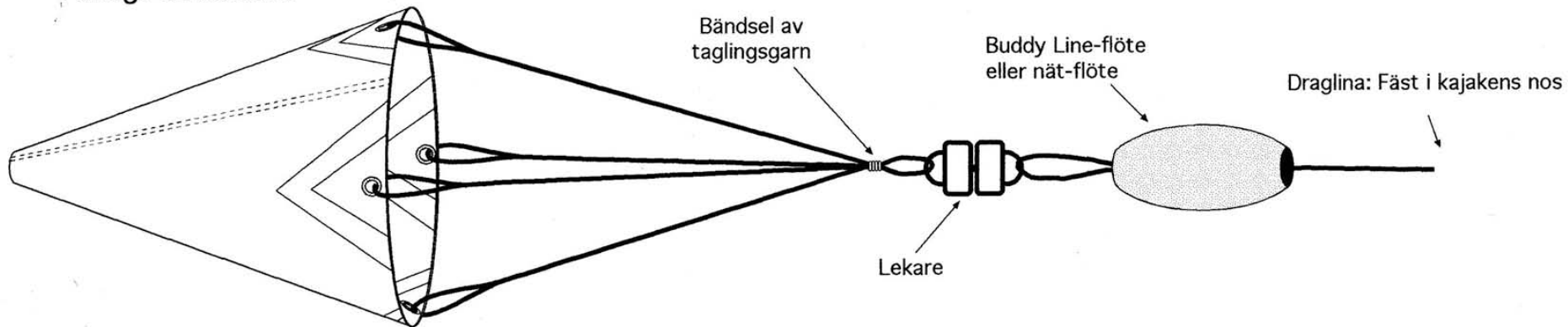
e-post: kajaken@yahoo.com

Drivankare för kajak Skala 1:5

Duken utbredd
före hopsömnad

Färdigt drivankare

En gorilla i Bohuslän

Det är med människornas sinnen precis som med musklerna; användes de inte, så förtvinar de. Jag tror att vi i den industrialiserade världen i stor utsträckning har slutat använda våra sinnen, och ersatt dem med tekniska sensorer. Vi känner inte efter om det är kallt, vi tittar på en termometer. Tyvärr är temperaturen inget enstaka undantag, vi gör likadant med det mesta. Bit för bit slutar vi använda våra ursprungliga förmågor. Våra känselspröt krymper ett stycke varje år.

Så en dag hamnar vi på fjälltur, eller i en segelbåt, eller i en kajak... Verksamheter med primitiva redskap, långt från stadens inglasade tillvaro. Minimalt skydd för väder och andra naturkrafter. Plötsligt har vi ringa användning för "civilisationens" färdigheter som var så viktiga alldeles nyss. Däremot finns behov av gott luktsinne (i staden snarast ett handikapp), skärpt hörsel, känslighet för den omätbara temperaturskiftningen i vänster örsnibb som en begynnande vindkantring orsakar, osv, osv. Inte nog med att det krävs känslighet, det krävs också att man litar på sina sinnesintryck, att man *tror på* att den där subtila temperaturskiftningen betyder en viktig vindkantring. Och handlar i enlighet därmed.

Även de sociala kraven blir helt annorlunda än i vår vanliga värld. Ska man dela ett litet tält med en annan människa mer än en enstaka natt, då krävs avancerad social kompetens för att inte bli ovänner. Fast den avancerade kompetensen är inte lika modern som sin benämning, den är

snarare ursprunglig och enkel: Konsten att leva ihop i en grotta utan att bli ihjälslagen alltför ofta.

För paddling passar alltså egentligen en gorilla bättre än en Homo Civilisatorius. Nu är det ju gudskelov så att vi egentligen är ett slags tunnhåriga (vissa mycket tunnhåriga...) gorillor. Visserligen iförda människodräkt, men den går att kränga av, bara man hittar blixtlåset. Får gorillan komma fram, har vi en paddlare med skarpa sinnen, sunda överlevnadsinstinkter och därtill ett antal sociala kvalitéer, som allmän fridsamhet och känsla för gemensam, småtrevlig avlusning. Gorillans kroppsbyggnad hade också varit bra att ha vid paddling, men den faller lite utanför ämnet.

Nå, var sitter då blixtlåset? Jag tror att det kan hittas genom att hela tiden använda sin iakttagelseförmåga. Se, hör, lukta, känn och smaka allt (nåja...) omkring dig. Vill du veta hur mycket det blåser? Gå upp på berget och känn hur hårt vinden tar tag i dig - lämna anemometern i fickan. Undrar du hur mycket du ska klä på dig? Titta inte på termometern, gå ut och känn efter istället. Vilket håll blåser det från? Strunta i vimplar och Windex, vänd istället ansiktet mot vinden och vrid huvudet lite fram och tillbaka tills öronen är precis lika kalla - då pekar din näsa exakt mot vindriktningen. Hur långt har du paddlat? Strunta i det, känn efter om du är trött eller inte. Dags att äta? Kika inte på klockan, utan fråga din mage.

Många människor går på dyra kurser eller terapier för att öka sin sensibilitet, våga ta fram känslor och lita på sig själva. Det är gott och väl. Men för min egen del har jag haft minst lika stor hjälp av att i naturen *tvingas* ta fram de där sidorna. Jag tycker kajakpaddlingen ger unika tillfällen att söka gorillan i mig, att lära mig använda mina sinnen och dessutom lita på det jag uppfattar. Jag tycker dessutom det visat sig att jag ha stor nytta av gorillan även när jag inte paddlar. En person som jag, med lite väl stark tendens att behandla alla livets skeenden med intellektet, mår bra av att släppa fram mer av instinkter och egna, icke-verbala upplevelser.

Märk väl att det inte gjort mig till någon särskilt konstig varelse (i alla fall inte värre än tidigare), utan snarare mer social, mer lyhörd, bättre rustad att umgås med andra människor på lika villkor. För ni andra människorna är ju gorillor, ni med. I alla fall när vi talar om de bästa sidorna.

Det här kanske ni andra redan hade helt klart för er? Det kanske bara är jag är sen att formulera mig? Jag minns att min läromästare i skutsegling, Kjell Wollter, en klok och jordnära man, en gång avvisade en massa högtflygande teorier med orden:

"-Seglar - det gör man med röven!"

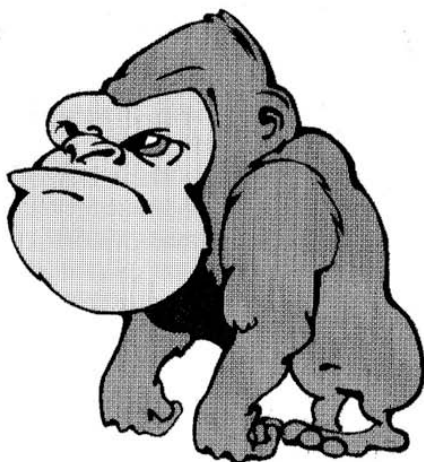
Och Mahatma Gandhi verkar ha vetat ett och annat om saken. En gång frågade en brittisk journalist vad han - Gandhi alltså - tyckte om den västerländska civilisationen:

"- Well, it would be a good idea..."

("- *Tja, den vore en bra idé...*")

Nu är mitt enda problem hur jag i kajaken ska få plats med trettio kilo grönsaker per dag...

Jens Marklund (vittryggad hanne)

Gör det själv prylar

Ja då nalkas den mörka årstiden då man kanske får lite mer tid att fixa med sina prylar ,reparera sin kajak etc. eller göra om något man inte är nöjd med. Sedan kan man ju tillföra utrustningen något nytt t.ex. "packväskor".

Alla har vi väl märkt att en kajak kan ibland vara lite besvärlig att packa och då t.ex. när man skall packa grejer i ändarna.

Själv har jag löst det med en egenhändigt sydd kilformad väska vilket fungerar perfekt. På sistone har jag hört att det finns att köpa men att passformen blir lite si och så beroende på kajakmodell.

Att sy en själv är ganska lätt, några timmar bakom symaskinen och lite djävlaranamma så går det.

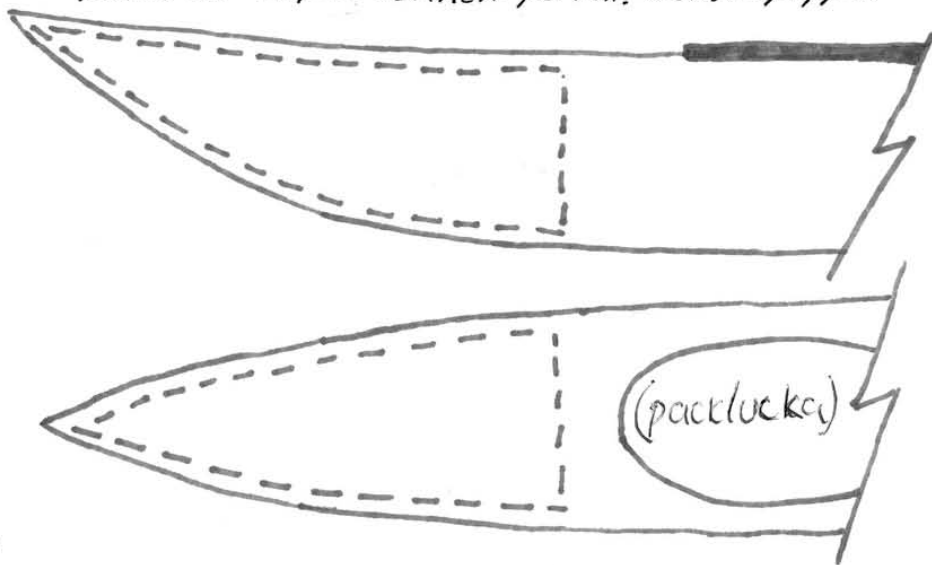
Tyget bör vara slitstarkt och vattentätt ,vill man dessutom ha säcken helt vattentät så får man stryka liqueseam eller dylikt på sömmarna plus att man får antingen konstruera en "outlibesäckförslutning" eller köpa en "torrdräktdragkedja" (vilket är ganska dyrt), själv nöjer jag mig med en vanlig grov dragkedja i plast som inte kärvar trots saltet här på västkusten.

Bra tyger kan man hitta t.ex. Segelmakare, Klättermusen, Hilleberg, kappel och markistillverkare etc. har man tur så har den lokala tygaffären okej tyger. Skissen som följer är på min första väska och den är till en Shadow

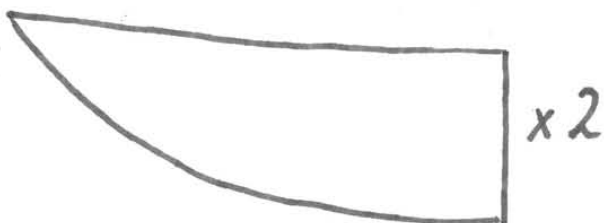
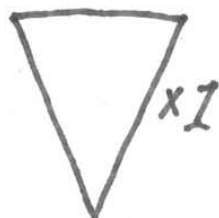
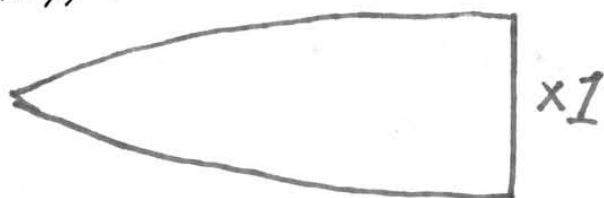
som har ovala Walleyluckor ,man kan ju tänka sig att de med små luckor kan sy två stycken smalare som är lättare att få ner i luckan, ja det finns ju en massa lösningar så det är bara att låta fantasin flöda.

Håll hårt i saxen och Keep on "syng" Hälsn. Fredrik Norström

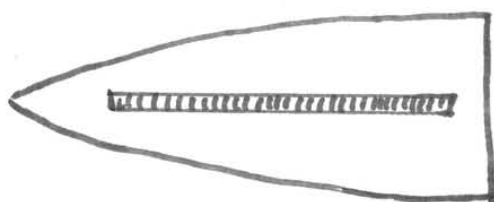
Rita av kajak formen på tex. mönsterpapper

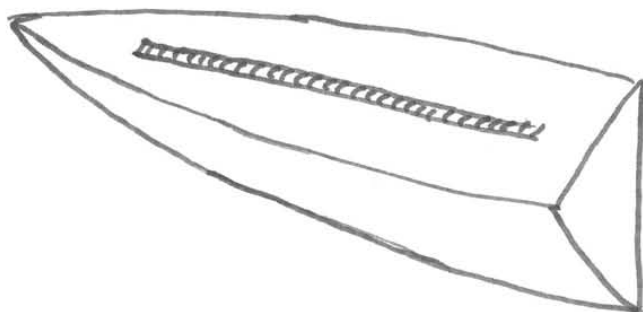
Klipp sedan ut alla delar

Sy först på dragkedjan

Sy sedan ihop delarna, börja förståsvis med de långa sömmarna.

Syrrans couscous-röra

Två hungriga personer

Min syster bjöd före en paddeltur på en god couscous-röra. Eftersom den har karaktären av kylskåpsstädare, alltså man tager lite vad man råkar ha, passar den fint i kajaken. Jag har nu provlagat receptet och testat på mina försökskaniner, döttrarna. Det blev godkänt.

Div grovhackade grönsaker, t.ex. 2 paprikor, 2 tomater, 1 rödlök, 1/4 rotselleri - beroende på vad du råkar ha i påsen. Istället för selleri kan man ha fänkål, en grönsak som squash passar också mycket bra, eller varför inte lite svamp?

7-8 klyftor vitlök

0,5 dl tomatpure

0,5 dl olivolja (hälften till såsen)

0,25 dl citron- eller limesaft

2-3 tsk spiskummin

0,5 hg Feta-ost

1,5 dl Couscousgryn

1,5 dl vatten

1 tärning grönsaksbuljong

Täck botten av stekpannan (eller wok-pannan, om du lagar över öppen eld) med olivolja och 4 klyftor krossad vitlök (en kinesisk vän påstår att det är omanligt att pressa vitlök, den ska krossas med flatan av kniven eller med en sten...). Häll i

grönsakerna och elda på duktigt, allt ska stekas mjukt och lite brynt. Är du hemma i köket, gör du enklast detta i en långpanna i ugnen, med mycket värme uppifrån

Gör en sås av tomatpurén, resten av olivoljan och citron- eller limesaften (lime är godast). För två personer ska det bli ungefär 1 dl. Krydda såsen med 3 krossade vitlöksklyftor och rejält med spiskummin. Rör om ordentligt.

Koka upp en stark buljong på vattnet och en hel grönsakstärning. Häll couscousen i den kokande buljongen, rör om ordentligt, ta av lågan, lägg på locket och låt stå att svälla 5-6 minuter.

När grönsakerna är mjuka och couscousen klar, häll över couscousen och rör om. Gör likadant med såsen. Ta sedan och grovsmula feta-osten, och rör ner även den.

Ät och njut!

Blåshelg

Det blåste cirka 15 m/s och vi stod vid Malö färjeläge och lastade våra kajaker. Alla var ganska stinna efter all den goda julmaten och glada över att få röra på sig. Det kändes dock lite tveksamt efter de stormvarningar som hade hörts på radio och TV. Därför hade vi lagt vår rutt på skyddade vatten och Koljöfjorden verkade vara ett lämpligt val.

Vi beslutade att vi skulle försöka ta oss till Hjältön direkt utan att stanna för lunch eftersom det nu hade börjat regna också. Vi undrade hur strömmarna skulle vara i det här vädret, om de påverkades någonting. Strömmarna runt Skaftölandet är bland de kraftigaste i landet. Vi har paddlat här många gånger förut och vi har alltid klarat av att komma igenom men det har varit jobbit ibland. Med hjälp av en tidvattentabell kan man undvika de värsta timmarna och avvakta bättre tider.

Vi var 10 stycken paddlare och då kan det vara svårt med kommunikationen när man kommer ut på blåsiga vatten. Rösten bär iväg åt ett helt annat håll än man har tänkt sig. Det gäller att ha bra disciplin i gruppen så att alla meddelanden förs vidare till alla deltagare. Dessutom måste man försöka att hålla gruppen samlad och räkna efter med jämna mellanrum så att man inte har tappat bort någon.

Första etappen var en sträcka på cirka 500 meter över till andra sidan i sidvind och det fungerade bra. Därefter hade vi medvind nästan hela tiden. Det var så pass kraftig vind att vi knappt behövde paddla, vi bara stöttade lite och flög

iväg över vattnet. Vi kunde sitta och prata och tog inte i i onödan. Vi upptäckte emellertid ganska snart att det blev kallt att sitta där och inget göra. Så ibland var vi tvungna att ta i med krafthandskarna för att få lite värme i kroppen.

Strömmarna gav oss inga problem och vi kunde lätt ta oss igenom ut till Koljöfjorden efter att ha passerat bland annat Bassholmen.

Thorleif började må lite dåligt och såg väldigt visnen ut. Kanske början på en influensa i kombination med låg blodsockernivå. Vi hade två vägar att välja på fram till Hjältön. En gick rakt på ute i fjorden och med vinden i ryggen hela tiden. Man kunde misstänka att det gick ganska hög sjö därute och vinden hade minsann inte mojnatt, tvärtom. Den andra vägen gick på insidan Högholmen och Hjältön också i medvind men sista biten måste man runda en udde och paddla ungefär 300 meter i kraftig motvind. Thorleif kände sig inte i form för någon motvind och därför tog han, Anders och Håkan den kortare vägen till kvällslägrat.

Vi andra paddlade eller snarare flög fram på insidan och det gick faktiskt lite för fort för att kunna surfa på vågorna men en och annan nerförsbacke blev det allt ändå.

När vi skulle runda udden efter en stunds stillhet i lä så slog vinden emot oss med full kraft. Det var väldigt svårt att hålla upp kajaken i vinden. Det blev en tuff paddling där vi emellanåt stod helt stilla eller duckade i vindbyarna och åkte bakåt i stället. Det är lätt att ta i för mycket och kämpa alldeles i onödan. Det är bättre att lugna ner sig i de värsta byarna och paddla på när det är förhållandevis lugnt. För några kändes det farligt att gå nära klippbranten men i själva verket var det mindre vind och lite lättare att paddla

där. Jag kom för långt ut med en gång men kämpade hela tiden för att ta mig längre intill land. Jag lyckades inget vidare med det men jag tog mig ändå framåt. Jag förstod att inte alla var med och några gick iland på nästa udde. Jag visste emellertid att lägerplatsen fanns där bakom nästa krök och jag tänkte att det vore bra om jag kunde ta mig fram dit och prata med Håkan och Anders. Jag orkade inte hjälpa till att bogsera någon men det tog de hand om. De paddlade iväg och jag tog mig fram med hjälp av mina ben till udden där Björn, Rikard och Claes var. Resten av gruppen hade gått tillbaka och inte klarat av den första udden men nu fick de hjälp att hålla upp i vinden av Håkan och Anders. När alla var samlade hjälptes vi åt att bära över kajakerna till andra sidan och därifrån kunde alla ta sig fram till den underbara sandstrand som vi hade valt till lägerplats. Jag stod kvar en stund och mätte vindstyrkan och kom upp i 17 m/s men vi tror att det var 20 m/s i en del byar. Vattnet lyftes upp från ytan av vinden och blåste rejäla duschar i ansiktet på oss. Till slut hade vi i alla fall fått samlat ihop hela gänget och kunde sätta upp tälten och förbereda den efterlängtrade middagen.

Hade någon gått runt så anser vi att vi hade klarat av det också. (Vi fick stötta flera gånger för att inte blåsa omkull.) Vi hade då blåst iväg till nästa strand under tiden räddningsarbetet hade pågått. Vi hade inte fått en lika bra tältplats bara.

Thomas hade med sig en Moskoselkåta som vi slog upp på stranden. Där satt vi sedan allihop och lagade mat och eldade. Det var jättemysigt därinne och det blev så varmt att vi kunde ta av oss ytterkläderna. Vi blev väl inrökta för

ibland rök det något alldeles kolossalt när vi lade på nya vedpinnar. Ändå hade vi med oss fin och torr ved.

Vi fick ätit oss mätta och trevndaden spred sig över lägret och det blev dags för alla historier som måste berättas om andra äventyr som man har varit med om. Vi fick också tid för filosofiska diskussioner, om vad som egentligen är meningen med allt. Både framtiden och allt som redan timat behandlades och togs under noga övervägande. Att sitta så med människor man tycker om runt omkring sig är verkligen något att vara tacksam för.

På kvällen mojnade vinden och månen tittade fram och det blev sagolikt vackert. Kåtan såg också väldigt trevlig ut när man stod utanför och det lyste från insidan. Natten bjöd rikligt med regn och i början regnade det en och annan kotte också.

På morgonen lyste solen och vi kunde inta frukost i solskenet. Vi tog det väldigt lugnt och avtågade inte förrän vid 12-tiden. Vi beslöt även idag att inte stanna för att laga lunch men vi hade en liten bensträckare och fika.

Det blåste betydligt mindre på måndagen men vi fick ändå god fart med vinden i ryggen. Det var bara sista biten på kanske en kilometer som vi hade lite motvind. Ingenting mot dagen innan.

Vid ett litet ställe som heter Slussen hade vi dagen innan ställt Rikards bil. Nu packade sex personer ihop sig i hans bil för att åka och hämta de andra bilarna borta vid Malö färja. Vi avslutade hela trippen med en gemensam måltid på ett hak inne i Henån och vi åkte nöjda hem med ganska mycket att berätta för de där hemma. Många hade varit oroliga när de hörde att det blåste 38 m/s ute vid Måseskär. Skönt att vi inte var där!

Lena Jernehov

Hufvudstadspaddling

Vi har redan under en längre tid närt tanken på en paddling från Oslo via Köpenhamn och Stockholm (och Mariehamn) till Helsingfors. Detta är ett lämpligt samnordiskt långfärdspaddlarprojekt, och vi tycker att år 2000 vore en lämplig tidpunkt för denna tur. Vi har naturligtvis inget emot att eventuella galenpannor startar i Torshavn, Reykjavik eller Nuuk, men den etappen får var och en arrangera själv.

År 2000 kanske känns avlägset just nu, men det kommer fortare än man anar; en expedition av det här slaget kokar man inte ihop i en hast. Eftersom största delen av turen går längs Sveriges kust vill vi gärna samarbeta med svenska långfärdspaddlare, både vad planering och genomförande beträffar. Och vad kunde vara en bättre diskussionskanal än Kontaktnätet?

Naturligtvis vill vi också få kontakt till norska och danska paddlare. Det finns väl norrmän och danskar i Kontaktnätets läsekrets? Den finländska skängården har vi redan koll på.

Oslo-Helsingfors är ju rätt långt, ca 2000 km, så det är väl skäl att dela upp turen i några kortare etapper på en vecka eller två. På så sätt kunde man få med så många paddlare som möjligt. Dessutom kunde man tänka sig att sällskapslystna blåbandare hänger med oss från Svinesund till Stockholm för att sedan avvika från huvudklungan.

Vi skulle alltså behöva folk med lite lokalkännedom: var kan man övernatta, hur kan man skaffa mat, var är det lämpligt att bryta etapperna, osv. Jag märkte på Kajaksymposiet att det finns gott om långfärdspaddlare i Norden, så det borde väl inte vara något problem att skrapa ihop några hugade nordister. Tanken är naturligtvis att paddla som på riktig tur: var och en är självförsörjande och vi kör utan följebåt.

Jag hoppas tanken på en Nordisk Hufvudstadspaddling väcker genklang även väster om Bottniska havet. Hör av er!

Sverre Slotte | Mail: sverre@iki.fi |
Granbackagränden 4 E 33 | Home: +358 9 8558 007 | GSM: +358 40 5232 576
02210 Esbo, Finland | Work: +358 9 4376 6208 | Fax: +358 9 4376 6856